

JESS
BUTTER
WORTH

DAĞLAR
KÜKREDİĞİNDE

GENÇ
T
TİMAS

iyi ki kitaplarım var...

● TİMİŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2022

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 63

Proje Editörü | Merve Okçu
Yardımcı Editör | Tolga Yozcu
Çeviri | Barış Purut
Kapak Tasarım | Rob Biddulph
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Mayıs 2022
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 5549

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4460-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | WPC Matbaacılık

Adres | Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1
Esenyurt / İstanbul

Tel | (0212) 886 83 30 / **Sertifika No** | 50884

© Jess Butterworth, 2018

©2020 "When The Mountains Roared" orijinal adıyla Hachette'in alt markası Orion Children's Book tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe yayın hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

JESS
BUTTER
WORTH

DAĞLAR KÜKREDİĞİNDE

Jess Butterworth

Jess Butterworth, çocukluğunu İngiltere ve Hindistan arasında geçirdi ve büyükannesinden Himalayalar hikâyeleri dinleyerek büyüdü. Hindistan'da yaşadı ve hatta Dalai Lama'yla tanıştı. Bath Spa Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık okudu ve şu anda A.B.D., Louisiana'da yaşıyor.

Yazarın diğer kitabı:

- Vahşı Doğanın Kalbinde

*60'larda beraberinde bir İskoç çoban köpeği ve
bir de kanguruyla Avustralya'dan Hindistan'a
seyahat eden babaanneme*

Yere iyice eğildim ve önümdeki iki adamla oğlanın peşinden yavaşça ilerledim. Ağaçlar hışırdadı ve ışık benekleri etrafımda titreşti. Dallar-dan ve gevrek yapraklardan kaçınarak elimden geldiğince sessiz adım attım. Grup durunca bir ağacın arkasına atladım. Görünmemeliydim. Silahları vardı.

Kendimi ağacın gövdesine yapıştırdım ve yanından göz attım. Kalın gövdeli bir ağacın etrafında toplanmış, dibini inceliyorlardı.

Ne aradıklarımı biliyordum: Leopara ait bir iz. Ama leoparları bulmak çok zordu. Benekli postları ve yastıklı patileri, gölgelerde saklanmalarını mümkün kılıyordu. Bir leoparı bulmanın sadece beş yolu vardı: Pati izlerini sürebilirdiniz, tırmık izlerini takip edebilirdiniz, dışkılarını arayabilirdiniz, bölgesini işaretlemek için bıraktığı idrar izlerini keşfedebilirdiniz ve diğer hayvanların uyarı çığlıklarına kulak kabartabilirdiniz.

Oğlan, ileriye işaret ederek “Orada,” dedi. Parmağını kaldırıp dudaklarına götürdü.

Daha sessizce ve hızlıca devam ettiler.

Onlar gözden kayboluncaya kadar bekleyip ardından da inceledikleri ağaç gövdesine doğru hızla koştum.

Gövdeden aşağıya doğru çizgi halinde karıncalar iniyordu. Hemen yanlarında, ağacın kabuğunun üzerinde tırmık izleri vardı. Çiziklere dokundum. Tazeydi. Bir leopar, kısa bir süre önce buradaydı. Kokladım. Püskürtülmüş idrar kokusu alamadım. Tırmık izlerinin birkaç günlük olması iyiye işaretti. Adamların bulunduğu yöne doğru döndüm ve leoparın çoktan uzaklara gitmiş olmasını bütün benliğimle umdum.

Grubun peşinden tekrar sessizce ilerledim ve onları az sonra ağaçların arasında görür gibi oldum. Orman, ağustos böceklerinin sesleriyle ve

kuşların cıvıltılarıyla inliyordu. Bir eğrelti otunun üzerinden geçerken bir kayaya basıp kaydım ve düşüşümü hafifletmeye çalışırken avuçlarım sıyrıldı. Yerde kıpırdamadan durdum.

Beni duymuşlar mıydı?

Önümdeki eğrelti otu yapraklarının arasından onların bacaklarını gördüm. Patikada durmuşlardı. Kalbim küt küt atıyordu. Eğer yakalansam neler diyeceğimi kafamda canlandırdım. En kötüsünün de beni bir leopar zannedip vurmaları olacağını fark ettim.

Belki de şimdi çılglık atmalıydım.

Ama sessizce durdum ve eğrelti otu yapraklarının arasındaki boşluktan bakmaya devam ettim. Bana bakmak için dönmüyorlardı; yerdeki bir şeye bakıyorlardı.

Daha da sinip bekledim.

Adamlar çevrelerindeki bitki örtüsüne göz attıktan sonra sola, yeni bir yöne doğru yola koyuldular.

Demim durdukları yere doğru fırladım. Toprakta, adamların gittiği yönü gösteren pençe izleri vardı. İzler yaklaşık sekiz santimetre uzunluğundaydı. Ana pati yastığının arkasında üç yuvar bulunuyordu. Tırnaksız dört ayak parmağı izi de pati yastığının hemen üzerindeydi. Topraktaki izi çok hafifti. Bu, kesinlikle bir leopara aitti. Çok nazikçe yürürlerdi. Arka pençesinin izi parladı. Eğilip dokundum. Yapış yapıştı, elimi geri çektim.

Parmaklarım koyu kırmızıya bulanmıştı.

Nefesim kesildi.

Kan.

Titreyen ellerimi pantolonuma sildim. Oralarda bir yerde yaralı bir leopar vardı. Vê onu, onlardan önce bulmam gerekiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Avustralya: İki Ay Önce

Ön kapıdan içeriye adımımı atar atmaz, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım.

Sahip olduğumuz her şey bir kıyafetler, kitaplar ve ev eşyaları denizi halinde oturma odasına dağılmıştı. Oturma odasının halısı rulo haline getirilip kaldırılmıştı, raflar boştu ve hatta mutfak dolabındaki tabaklar bile dolabın yanındaki halının üstüne yığılmıştı.

Bir an için soyulduğumuzu düşündüm. Ama sonra çizmelerini giymiş babam merdivenlerden gürültülü adımlarla ve elinde bir kucak dolusu paltoyla inerken büyükannem de mutfaktan çıktı. İskoç çoban köpeğimiz Polly bana doğru atladı, patilerini göğsüme dayadı ve yüzümü yaladı.

Polly'yi aşağıya doğru itip okşarken “Ne oldu?” diye sordum. Okul çantamı pat diye yere bıraktım.

“Taşınıyoruz,” dedi babam. Bunu kuru bir ifadeyle söylemişti.

“Taşınıyor muyuz?” Başımı bir yana eğdim. “Neden?”

Kimse bir şey söylemeyince de “Nereye?” diye sordum.

“Hindistan’a,” dedi büyükannem. Elini omzuma koyup sıktı. “Babanla benim doğduğumuz yere.”

İkisine birden ağzım açık bakakaldım. “Taşınamayız.”

“Orada bir otelde yeni bir iş buldum,” dedi babam.

Kalbim küt küt atmaya başladı. “Bu iş de ne böyle?” diye sordum. “Ya bu otel?”

“Çok büyük bir fırsat, Ruby,” dedi babam ama bunu söylerken bana değil katlayıp bir kutuya koyduğu paltoya bakarak konuştu. “Beni yakında açılacak yeni bir otelin müdürü olmam için seçtiler.”

Büyükanneme baktım.

“Yeni bir yeri keşfetmenin ve fotoğraflamanın ne kadar da eğlenceli olacağını düşünsene,” dedi bana. “Hem sana Hindistan’ın nasıl bir yer olduğunu göstermek istiyoruz. Tam bir macera olacak.”

Büyükannemin sesinin titremesinden, aniden toplanmalarından ve babamın gözlerime bakamamasından benden sakladıkları bir şeylerin olduğunu anlayabiliyordum.

Öfke vücuduma yayıldı.

Sesimi yükselterek “Ya gitmek istemiyorsam?” diye sordum. “Burada kalabilir miyim?”

Alçak ama katı bir sesle “Bu konu tartışmaya açık değil, Ruby,” dedi. Babam öfkelendiğinde ya da endişelendiğinde asla bağırılmazdı. “Sabah yola çıkıyoruz.”

Bu dediğini takip eden bir sessizlik oldu.

Sözlerini zihnimde tekrarlayıp durdum.

Yanlış olan bir şey vardı. Biliyordum.

Başta benimle konuşmamaları, bu konuda hiçbir söz hakkım, hiçbir seçeneğim olmaması boğazımı düğüm düğüm etmişti.

Ne kadar üzgün olduğumu saklamak için “Ben gelmiyorum!” diye bağırardım ve bir hışımla mutfığa daldım.

Masa, annemin üstünde çalıştığı yılan derileriyle dolu cam kutuların ve hemen yanlarındaki yılan habitatı ve davranışı hakkındaki kitaplarının altında kaybolmuştu.

Annem bir yılan bilimci. Elimi, içinde doldurulmuş yeşil ağaç pitonu Caspar'ın bulunduğu kutuya doğru götürdüm. Parmaklarım tozun üzerinde çizgi şeklinde bir iz bıraktı.

Fotoğraf makinem masanın yanındaydı. Onu aldım ve bahçeyi arşınladım. Verandanın kenarına oturup dizlerime sarıldım. Kızıl çöle doğru bakarken, uzaklardaki tepeliklerin üzerindeki dingoları¹ gördüm. Polly evden çıktı ve sıcaktan nefes nefese yanıma uzandı.

Gitmeyecektim. Gitmemi sağlamak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Gelecek hafta Emily'yle birlikte okul için ortak bir sanat projesi yapacaktık. Doğum günü gelecek aydı ve yazın beraber kamp yapma planlarımız vardı. Bütün bunları kaçıramazdım.

Büyükannem yanıma gelip bir sallanan sandalye çekti. "Al," dedi ve eğilip bir dilim karpuz verdi. En sevdiğim meyve. Büyükannemin turkuaz bileziği, kahverengi teninin üzerinde güneşte parlıyordu. Nefesi barbekü sosu kokuyordu.

"Aç değilim." Ona arkamı döndüm.

Bir galah² sürüsü, pembe bir parlıtı halinde uçup geçti. En yakındaki okaliptüs ağacına konup dinlendiler. Boynuma asılı fotoğraf makinesini kaldırdım ve fotoğraflarımı çektim.

1 Dingo: Köpekgiller familyasından yalnızca Avustralya'da yaşayan bir yaban köpeği.

2 Galah: Avustralya'ya özgü ve çok renkli tüylere sahip bir kakadu papağanı türü.

Ben küçükken sık sık ev değiştirdik. Annemin yılan araştırmaları onu farklı üniversitelere götürürdü ve babam da ülkenin dört bir yanındaki otellerde müdürlük yapardı.

Ama Avustralya'nın taşra bölgesindeki her şeyden kilometrelerce uzaktaki bu oteli bulduklarında buraya aşık oldular ve kaldılar. Sonsuza dek burada yaşayacağımızı sanıyordum.

Ama o zamanlar annemin de sonsuza dek burada olacağını sanıyordum.

Fotoğraf makinesini indirip “Babam gerçekten neden gitmek istiyor?” diye sordum. Yüzümü büyükanneme döndüm ve onun anlamlı gözlerine baktım. “Bana söyleyebilirsin.”

Büyükannem bana baktı ve kırışıklıkları alnının ortasında toplandı. “Belki de burada onun için çok fazla hatıra vardır.”

Başımı salladım. “Sebebi bu değil.” Babamı tanıyordum. Her hafta bana annemin diktığı gülleri gösterir, ardından da eskiden annemin gün batımını seyretmek için oturduğu banka kurulup çilekli dondurma yerdik. Çilekli dondurma, annemin en sevdiği dondurmaydı. Babam o hatıraları çok severdi.

“Bence Hindistan'ı seveceksin,” dedi büyükannem.

İç çektim.

“Yeni bir şeye adım atmak cesaret ister. Ve sen, Ruby, tanıdığım en cesur küçük kızsın.”

Ayak başparmağımınla toprakta bir çukur kazarken “Aslında artık on iki yaşındayım,” dedim. Büyükannemden başka kimsenin bana küçük demesine izin vermezdim. “Beni gitmek istemeye zorlayamazsın.”

“Biliyorum,” dedi.

Bunu demesi, midemdeki düğümlemeyi azaltmadı. Boy-
numun etrafındaki ipe takılı küçük taşı tuttum.

Değerli bir taş değildi ama onu annemle yürürken bul-
muştum ve bu da onu paha biçilmez kılıyordu.